

NEW YORK TIMES - BESTSELLERAUTEUR

Ilona Andrews

Op de
grens

DE GRENS - BOEK 1

Ilona Andrews

Op de grens

De Grens – boek 1

De Fontein

I

‘Rosie!’ Het hele huis beefde van opa’s gebrul.

‘Waarom ik?’ Rose veegde met een theedoek het afwassop van haar handen, griste de kruisboog van de haak en beende naar de veranda.

‘Rooosie!’

Ze trapte de hordeur open. Zijn massieve gedaante stond in de tuin, een enorme, ruige beer van een man met wijd opengesperde, gestoorde ogen. Er zaten bloedkorsten en lillende grijze slierten in zijn warrige baard. Ze richtte de kruisboog op hem. Al weer stomdronken.

‘Wat is er?’

‘Ik wil naar de pub. Ik wil bier.’ Zijn stem werd een brul. ‘Geef eens wat geld!’

‘Nee.’

Hij siste naar haar en zwaaide onvast op zijn benen. ‘Rosie! Dit is je laatste kans om me een dollar te geven!’

Ze zuchtte en schoot hem neer. De kruisboogschicht raakte opa recht tussen de ogen. Hij viel als een baksteen achterover en zijn benen roffelden op de grond.

Rose zette de kolf van de kruisboog op haar heup. ‘Oké, kom maar tevoorschijn.’

De twee jongens schuifelden achter de enorme eik vandaan, waarvan de takken over de tuin heen hingen. Ze waren allebei besmeurd met roodachtige blubber, boomhars en allerlei andere onherkenbare rommel die jongens van acht en tien jaar oud uit het bos meesleepten. Een kartelige schram sierde Georgies nek en er staken bruine dennennaalden uit zijn blonde haar. Tussen Jacks knokkels zaten rode striemen. Hij zag dat ze naar zijn handen keek. Zijn ogen werden groot,

de lichtbruine irissen flitsten geel op, en hij verstopte zijn vuisten achter zijn rug.

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen: blijf van de afweerstenen af. Kijk nou naar opa Cletus! Hij heeft weer hondenhersenen gegeten, en nu is hij dronken. Ik ben straks een halfuur bezig om hem af te spoelen.’

‘We missen hem,’ zei Georgie.

Ze zuchtte. ‘Ik mis hem ook. Maar niemand heeft iets aan hem als hij dronken is. Kom op, help me hem terug te slepen naar de schuur. Pakken jullie zijn benen.’

Samen sleepten ze opa’s slappe lichaam terug naar de schuur aan de rand van de open plek en dumpten hem op zijn zaagsel. Rose rolde de metalen ketting in de hoek uit, trok hem door de schuur, bevestigde hem aan de halsband om opa’s nek en duwde zijn linkerooglid omhoog om naar zijn pupil te kijken. Nog geen rood te zien. Goed schot. Hij zou uren buiten westen blijven.

Rose zette haar voet op zijn borst, greep de kruisboogschicht vast en gaf er een scherpe ruk aan. Ze herinnerde zich opa Cletus nog zoals hij was geweest: een lange, parmantige man met een licht Schots accent, griezelig vaardig met zijn rapier. Hoe oud hij ook was geweest, hij had nog steeds één op de drie zwaardgevechten van haar vader gewonnen. En nu was hij dit... dit wezen. Het deed Rose pijn om naar hem te kijken, maar er viel niets aan te doen. Zolang Georgie leefde, zou opa Cletus ook blijven bestaan.

De jongens brachten de tuinslang. Rose draaide de kraan open, wachtte tot er een stevige straal kwam en hield die op opa gericht totdat al het bloed en hondenvlees waren weggespoeld. Ze was er nog steeds niet helemaal achter hoe ‘naar de pub gaan’ gelijk kon staan aan zwerfhonden achtervolgen en hun hersenen opeten, maar als opa zijn afweercirkel uit kwam, was geen straathond veilig. Tegen de tijd dat ze hem had schoongespoeld, had het gat in zijn voorhoofd zich alweer gesloten. Als Georgie wezens terughaalde uit de dood, wekte hij ze niet alleen maar tot leven, hij maakte ze bijna onverwoestbaar.

Rose stapte de schuur uit, deed de deur achter zich op slot en sleepte

de tuinslang terug naar de veranda. Haar huid tintelde toen ze de onzichtbare lijn overstak, dus de jongens hadden de afweerstenen kennelijk weer teruggezet. Ze tuurde naar het gras. Daar waren ze: een rij kleine, schijnbaar doodgewone stenen, iets meer dan een meter uit elkaar. Elke steen bevatte een lichte magische lading. Samen vormden ze een magische barrière die sterk genoeg was om opa in de schuur te houden als hij weer loskwam van zijn ketting.

Ze wenkte de jongens naar de zijkant en gebaarde met de sproei-kop van de tuinslang. ‘Jullie beurt.’

Haar broertjes doken in elkaar onder de koude waterstraal. Rose spoelde de twee grondig af, van top tot teen. Toen de modder van Jacks voeten wegspoelde, zag ze een scheur van vijf centimeter lang in zijn Skechers zitten.

Rose liet de tuinslang vallen. ‘Jack!’

Hij kromp ineen.

‘Dat zijn schoenen van vijfenveertig dollar!’

‘Sorry,’ fluisterde hij.

‘Morgen is jullie eerste schooldag! Wat heb je gedaan?’

‘Hij klom in de boom, achter de zuigvogels aan,’ zei Georgie.

Ze keek hem boos aan. ‘Georgie! Jij hebt vanavond een time-out van een halfuur vanwege klikken.’

Georgie beet op zijn lip.

Rose staarde Jack aan. ‘Is dat waar? Zat je achter de zuigvogels aan?’

‘Ik kan er niks aan doen. Ze hebben van die fladderige staarten...’

Ze had zin om hem een mep te geven. Hij kon er inderdaad niets aan doen – het was niet zijn schuld dat hij als kat was geboren – maar dat waren spiksplinternieuwe schoenen die Rose voor hem had gekocht, voor school. Schoenen waarvoor ze nauwgezet met hun budget had gejongleerd, elk dubbeltje had omgedraaid, zodat hij Georgies oude, afgetrapte gympen niet hoefde te dragen, zodat hij er net zo leuk uit kon zien als alle andere kinderen in zijn klas. Het deed gewoon pijn.

Jacks gezicht vertrok tot een bleek masker; hij stond op het punt te gaan huilen.

Ze voelde een klein vonkje magie aan zich trekken. ‘Georgie, hou op met die pogingen om de schoenen weer tot leven te wekken. Ze hebben nooit geleefd.’

De vonk stierf weg.

Ze werd overvallen door een gevoel van wanhoop, en haar pijn veranderde in een soort verdoving. Druk bouwde zich op in haar borst. Ze was het zo beu om elke cent te tellen, beu om alles te rantsoeneren. Ze was het allemaal kotsbeu. Nu moest ze een nieuw paar schoenen voor Jack gaan kopen. Niet zozeer omwille van Jack, maar omwille van haar eigen gemoedrust. Rose had geen idee hoe ze die uitgave weer moest rechtekken, maar ze wist dat ze nu meteen een nieuw paar schoenen voor hem moest gaan kopen, anders zou ze ontploffen.

‘Jack, je weet toch nog wel wat er gebeurt als een zuigvogel je bijt?’

‘Dan verander ik ook in een zuigvogel?’

‘Ja. Je moet ophouden die beesten achterna te zitten.’

Hij liet zijn hoofd hangen. ‘Krijg ik straf?’

‘Ja. Maar ik ben nu te moe. We praten er wel over als we weer thuis zijn. Ga je tanden poetsen en je haar kammen, trek droge kleren aan en haal de geweren. We gaan naar Wal-Mart.’

De oude Ford-pick-up stuiterde over de hobbelige zandweg. De geweren kletterden tegen elkaar aan op de vloer. Georgie zette zonder dat ze hem dat hoefde te vragen zijn voeten erop om ze stil te houden.

Rose zuchtte. Hier in de Grens kon ze die twee vrij goed beschermen. Maar ze stonden op het punt van de Grens naar een andere wereld over te steken, en hun magie zou de oversteek niet overleven. De twee jachtgeweren op de vloer zouden hun enige verdedigingsmiddel zijn. Rose voelde zich heel even schuldig. Als zij er niet was geweest, zouden ze die geweren niet nodig hebben gehad. God, ze wilde niet nog een keer besprongen worden. Niet met haar broertjes in de auto.

Ze woonden tussen twee werelden in: aan de ene kant lag het Zonderling en aan de andere kant het Broze. Twee dimensies die naast

elkaar bestonden, als spiegelbeelden van elkaar. Op de plek waar de dimensies elkaar ‘raakten’, overlaptten ze elkaar een klein beetje en lag een smalle reep land die bij allebei de werelden hoorde: de Grens. In het Zonderling was een zee van magie; in de Grens was het een ondiep stroompje. Maar in het Broze kon je geen enkele magie vinden.

Rose keek naar het Woud dat tot vlak bij de weg groeide, waardoor de enorme bomen boven het smalle lint van harde aarde uittorenden. Ze reed hier elke dag op weg naar haar baan in het Broze, maar vandaag maakten de schaduwen tussen de vergroeide boomstammen haar onrustig.

‘Laten we “Kan niet” spelen,’ zei ze om de angst die haar be kroop op afstand te houden. ‘Georgie, jij eerst.’

‘Hij mocht de vorige keer ook al eerst!’ Jacks ogen gloeiden lichtbruin op.

‘Nietes!’

‘Welles!’

‘Georgie eerst,’ herhaalde ze.

‘Voorbij de overgang kun je geen dode dingen tot leven wekken,’ zei Georgie.

‘Voorbij de overgang kun je geen vacht en klauwen laten groeien,’ zei Jack.

Ze speelden dit spelletje altijd wanneer ze naar het Broze reden. Het was een goede manier om de jongens eraan te herinneren wat ze wel en niet konden doen, en het werkte veel beter dan wat voor preek dan ook. Heel weinig mensen in het Broze wisten van het bestaan van de Grens of het Zonderling, en het was veiliger voor alle betrokkenen als dat zo bleef.

De ervaring had Rose geleerd dat pogingen om het bestaan van magie uit te leggen aan iemand in het Broze geen zin hadden. Je zou niet meteen in een psychiatrische kliniek worden opgenomen, maar je kreeg wel het label van geflipte idioot en mensen liepen met een wijde boog om je heen tijdens de lunchpauze.

Voor de meeste mensen in het Broze bestonden het Broze, de Grens en het Zonderling niet. Zij woonden in de Verenigde Staten van Ame-

rika, op het continent Noord-Amerika, op de planeet Aarde, en dat was dat. De meeste mensen in het Zonderling konden de overgang ook niet zien. Je moest een speciaal soort persoon zijn om hem te vinden, en dat moesten de jongens onthouden.

Georgie raakte haar hand aan. Zij was aan de beurt. ‘Vorbij de overgang kun je je niet verstoppen achter een afweersteen.’ Ze keek naar hen, maar ze gingen door, zich niet bewust van haar gepieker.

De weg was verlaten. Niet veel Grenzlers kwam hier op dit uur van de avond. Rose gaf wat meer gas omdat ze dit achter de rug wilde hebben en terug wilde naar de veiligheid van thuis.

‘Vorbij de overgang kun je geen kwijtgeraakte dingen terugvinden,’ zei Georgie.

‘Vorbij de overgang kun je niet in het donker kijken.’ Jack grijnsde.

‘Vorbij de overgang kun je niet flitsen,’ zei Rose.

De flits was haar machtigste wapen. De meeste Grenzlers hadden hun eigen specifieke talenten: sommigen voorspelden de toekomst, sommigen genazen kiespijn en sommigen brachten de doden weer terug, zoals Georgie. Sommigen konden je vervloeken, zoals Rose en haar grootmoeder. Maar flitsen kon iedereen leren die een spoorste magie bezat. Het was geen kwestie van talent, maar van oefening. Je greep de magie die binnen in je zat en geleidde hem je lichaam uit in een gecontroleerde uitbarsting die leek op een zweep of een lint van bliksem. Als je magie en geduld had, kon je leren flitsen, en hoe lichter de kleur van je flits, hoe heter en sterker hij was. Een krachtige, felle flits was een angstaanjagend wapen. Je kon ermee door een lichaam snijden als met een warm mes door de boter.

De meeste Grenzlers konden hun flits nooit fel genoeg krijgen om er iemand mee te doden of verwonden. Ze waren vuilnisbakkies, bewoners van een plek met verwaterde magie, en de meesten flitsten rood en donkeroranje. Een paar gelukkigen flitsten groen of blauw.

Haar flits was de oorzaak geweest van al hun problemen.

Nee, overpeinsde Rose, ze hadden voor die tijd ook al meer dan genoeg problemen gehad. Draytons hadden altijd ongeluk. Ze waren gewoon te slim en te onaangepast. Opa was een piraat en kaper. Pap

was een geldwolf. Oma was koppig als een geit en dacht altijd dat ze alles beter wist. Mam was een slet. Maar van al die problemen hadden alleen de individuele Draytons last.

Toen Rose wit flitste op de Promotiebazaar, trok ze de aandacht van talloze Grenzers naar hun kleine familie toe. Zelfs nu nog, zelfs met de geweren op de vloer, had ze daar geen spijt van. Ze voelde zich er schuldig om en wenste dat alles anders was gelopen, maar als ze de kans kreeg, zou ze het zó weer doen.

Verderop was een bocht. Rose nam hem iets te snel. De vering van de pick-up kraakte.

Er stond een man op de weg, als een grijze veeg tegen de invallende schemering.

Ze trapte hard op de rem. De Ford gleed met gierende banden over het harde, droge zand van de weg. Ze ving een glimp op van lang, lichtgekleurd haar en doordringende groene ogen die recht naar haar staarden.

De pick-up schoot op hem af. Ze kon niet op tijd stoppen.

De man sprong recht omhoog. Voeten in donkergrijze laarzen landden met een bons op de motorkap van de pick-up en gingen weer omhoog. Met een salto over het autodak en een sprong naar de zijkant was de man tussen de bomen verdwenen.

De pick-up kwam glijdend tot stilstand. Rose hapte naar adem. Haar hart ging tekeer. Haar vingertoppen tintelden en ze proefde iets bitters in haar mond.

Ze drukte op de knop van haar veiligheidsgordel, gooide het portier open en sprong op de weg. 'Hallo? Ben je gewond?'

Het Woud was stil.

'Hallo?'

Geen reactie. De man was weg.

'Rose, wie was dat?' Georgies ogen waren zo groot als schoteltjes.

'Weet ik niet.' Rose was ontzettend opgelucht. Ze had hem niet aangereken. Ze was zich half doodgeschrokken, maar ze had hem niet geraakt. Iedereen was in orde. Niemand was gewond. Iedereen maakte het goed...

‘Zag je die zwaarden?’ vroeg Jack.

‘Welke zwaarden?’ Rose had alleen maar blond haar, groene ogen en een soort cape gezien. Ze kon zich zijn gezicht niet eens herinneren, alleen maar een bleke veeg.

‘Hij had een zwaard,’ zei Georgie. ‘Op zijn rug.’

‘Twee zwaarden,’ corrigeerde Jack hem. ‘Een op zijn rug en een aan zijn riem.’

Een paar oudere buurtgenoten speelden weleens met zwaarden, maar ze hadden geen van allen lang blond haar. En niemand had zulke ogen. De meeste mensen die een pick-up op zich af zagen komen, zouden bang worden. Hij had haar aangestaard alsof ze hem beledigde door hem bijna aan te rijden. Alsof hij de koning van de weg was, of zo.

Vreemden waren nooit een goed teken in de Grens. Het was niet verstandig om er te lang te blijven.

Jack snuffelde en trok zijn neus op zoals wanneer hij een geurspoor zocht. ‘Laten we naar hem op zoek gaan.’

‘Nee, laten we dat maar niet doen.’

‘Rose...’

‘Jij begeeft je al op dun ijs.’ Ze stapte weer in de pick-up en trok het portier dicht. ‘We gaan niet achter een of andere domkop aan die zichzelf te belangrijk vindt om in de berm te lopen.’ Ze snoof en probeerde haar hartslag te laten bedaren.

Georgie deed zijn mond open.

‘Geen woord meer.’

Een paar minuten later bereikten ze de overgang, het punt waar de Grens eindigde en het Broze begon. Rose wist het altijd precies wanneer ze naar het Broze overstak. Eerst voelde ze een steek van ongerustheid in haar borst, gevolgd door een moment van enorme duizeligheid, en dan pijn. Het leek wel alsof het beetje magie, de warme vonk die ergens binnen in haar zat, tijdens de oversteek uitdoofde. De pijn duurde maar een tel, maar ze was er altijd bang voor. Ze voelde zich daarna altijd incompleet. Broos. Zo was de naam voor de magieloze dimensie ontstaan.

Er was een identieke overgang aan de andere kant van de Grens, die de doorgang naar het Zonderling bewaakte. Ze had nooit geprobeerd daar over te steken. Rose wist niet of haar magie wel sterk genoeg was om daar te overleven.

Ze gingen zonder problemen het Broze binnen. Het Woud eindigde bij de overgang. Oeroude, donkere bomen gingen over in doodnormale eiken en dennen. Het zand werd asfalt.

De smalle tweebaansweg leidde hen langs de twee benzinepompen naar de snelweg. Rose keek of er geen verkeer aankwam, sloeg rechts af en reed in de richting van het stadje Pine Barren.

Boven hen dreunde een vliegtuig dat afdaalde om te landen op het vliegveld van Savannah, slechts een paar kilometer verderop. De bossen maakten plaats voor half afgebouwde winkelcentra en graafmachines omringd door bergen rode modder. Er lagen vijvers en riviertjes in het landschap; de kust was hier maar drie kwartier rijden vandaan, dus elk gat in de grond vulde zich vroeg of laat met water.

Ze reden langs hotels, de Comfort Inn, de Knights Inn, het Marriott, de Embassy Suites, stopten voor een verkeerslicht, staken een viaduct over en draaiden uiteindelijk de drukke parkeerplaats bij de Wal-Mart op.

Rose parkeerde aan de zijkant en hield het portier open voor de jongens. Jacks ogen waren hun gelige gloed kwijt. Nu waren ze gewoon bruin. Ze deed de pick-up op slot, controleerde het voor de zekerheid nog een keer – hij zat stevig op slot – en liep naar de helverlichte toegangsdeuren.

‘Maar denk eraan,’ zei ze terwijl ze zich aansloten bij de horde winkelend publiek, ‘alleen schoenen, meer niet. Ik meen het.’

2

Niemand zei iets totdat Jack een paar kleine zwart met blauwe schoenen aan zijn voeten had. Het waren geen Skechers, maar ze leken erop. Als ze de echte wilde hebben, zou ze naar het winkelcentrum in Savannah moeten rijden, en ze moest elke druppel benzine besparen om naar haar werk te komen. Rose hurkte neer en drukte met haar duim op de neus van de schoen, zoekend naar Jacks tenen. Meer dan genoeg ruimte. Hij groeide als kool, dus ze kocht zijn schoenen altijd een maatje groter dan nodig. ‘Voelen ze niet te groot?’

Jack schudde zijn hoofd.

‘Vind je ze mooi?’

Jack knikte.

‘Oké,’ zei ze, kijkend naar het prijskaartje. Nog net geen achttwintig dollar. Ze zou ze ook hebben gekocht als ze vijftig dollar hadden gekost.

De jongens stonden in het gangpad heel stil naar haar te kijken, als een paar bange jonge konijntjes.

Rose zuchtte. ‘Willen jullie bij het speelgoed kijken?’ Met de nadruk op ‘kijken’.

De jongens renden naar de actiefiguren, staarden gebiologeerd naar de pantsers en spieren van gekleurd plastic.

Rose wachtte aan het einde van het gangpad. Ze moest steeds weer denken aan de vreemdeling op de weg.

Hij woonde niet in hun buurt; dat wist ze zeker.

Waar zij woonden, was de Grens smal, slechts ongeveer twintig kilometer breed. Hun woonplaats was niet eens een echt stadje, alleen maar een handvol huizen verspreid langs de randen van het Woud,

maar het had toch de grootse naam Oost Laporte gekregen. Rose kende alle Grenzlers in de buurt van gezicht, en ze was nog nooit zo iemand als de koning van de weg tegengekomen. Die ogen zou ze niet gauw vergeten.

Als hij niet in Oost Laporte woonde, dan kwam hij waarschijnlijk uit het Zonderling. De mensen uit het Broze hielden van geweren, niet van zwaarden.

Rose beet op haar lip. Grenzlers konden zich vrij bewegen tussen de werelden, maar voor mensen die er niet waren geboren, was oversteken van het Broze of het Zonderling naar de Grens een andere zaak.

Ten eerste konden de meeste mensen uit het Zonderling en het Broze niet over hun grenzen kijken. Als iemand uit het Broze Rose probeerde te volgen naar de Grens, verdween ze uit het zicht zodra ze overstak. Het ene moment was ze er nog, maar daarna was ze weg, en haar achtervolger zou gewoon doorrijden in zijn eigen wereld.

Omdat ze het overgangsmoment niet voelden, bestond de Grens simpelweg niet voor hen, zoals een kamer achter een deur die altijd dicht blijft. Aan de andere kant konden de meeste mensen in het Zonderling hun grens ook niet zien. Ze gingen gewoon door met hun leven, zonder ooit iets te weten van de merkwaardige plek naast hen die naar een nog merkwaardiger wereld leidde.

Hoewel er natuurlijk altijd uitzonderingen op de regel waren. Sommige mensen in het Broze werden geboren met een magisch talent. Dat talent sluimerde, totdat ze op een dag op een onbekende weg belandden en besloten eens te gaan kijken waar die heen ging. Er waren ook mensen in het Zonderling die de andere dimensie ontdekten. Maar dan kwam het tweede probleem: het deed pijn om de grens over te steken.

Daar viel niets aan te doen. Mensen zoals Rose woonden in de Grens omdat het de enige plek was waar ze hun magie konden behouden, en ze werkten of studeerden in het Broze omdat ze daar hun brood moesten verdienen. Maar terwijl Grenzlers even wat pijn en ongemak voelden bij het oversteken, deed het voor iemand uit het Broze of het Zonderling helse pijn.

Toch kwamen vastberaden mensen er af en toe wel doorheen. Ongeveer eens per kwartaal stopten karavanen uit het Zonderling in Oost Laporte. Net als de meeste Grenzers gaf ook Rose elke dollar die ze kon missen uit aan rommel uit het Broze. Pepsi. Panty's. Mooie pennen. Als de karavanen arriveerden, ging ze er met haar buit naartoe en verkocht die met wat winst aan de karavaanmeester of ruilde hem tegen spullen uit het Zonderling, meestal vreemde sieraden en exotische prulletjes, en dan verkocht ze die spullen weer aan handelaars in het Broze. Een beetje extra geld.

De karavanen bleven nooit lang. De werelden waren hebberig. Als je te lang in het Broze bleef, verloor je je magie. Als je te lang in het Zonderling bleef, zou de magie daar je besmetten, waardoor je het Broze niet meer in kon. De Grenzers hadden enige immuniteit; ze hielden het langer dan de meeste anderen uit in beide werelden, maar zelfs zij merkten uiteindelijk de effecten. Peter Padrake, een van de beroemdste mensen uit het Zonderling die ooit naar het Broze was overgestoken, was zijn magie al jaren kwijt. Hij kon nu niet eens meer in de Grens komen.

Waarom zou iemand uit het Zonderling al die pijn lijden en het verlies van zijn magie riskeren door naar de Grens te komen? Rose wist dat hij niet met een karavaan was meegekomen, want die werden pas over een paar weken weer verwacht. Het moest om een of ander noodgeval gaan. Misschien was hij hier wel voor háár.

Dat zette Rose aan het denken. Nee, besloot ze. Ze werd al drie jaar met rust gelaten. Waarschijnlijk kwam hij helemaal niet uit het Zonderling. De Grens was smal, maar heel lang, net zo lang als de werelden zelf. Hij stopte in het oosten bij de oceaan, maar in het westen strekte hij zich duizenden kilometers ver uit. Het Woud hield bezoekers meestal buiten, maar af en toe waren er wel reizigers. Ze zeiden dat de Grens in het westen breder was. Er ging een gerucht dat een flink deel van een grote westelijke stad in de Grens lag. Misschien kwam de vreemdeling daar vandaan. Ja, dat moest het zijn.

Maar wat maakte het trouwens uit waar hij vandaan kwam?

Rose zuchtte en pakte een grote pot bellenblaas met vier stokjes. Georgie hield van bellenblazen. Hij kon zeepbellen heel stil in de lucht houden, bijna twintig seconden lang. Ze had nu toch al geld gereserveerd voor die schoenen, dan kon ze dit net zo goed ook kopen. Georgie had immers niets fout gedaan, en nu werd Jack een beetje beloond voor het kapotmaken van zijn nieuwe schoenen. Het was een goede oefening voor Georgie als ze die bellenblaas kocht. Hij kon die gebruiken om te leren flitsen...

Het raakte haar opeens dat Jack nieuwe schoenen kreeg, terwijl er voor Georgie alleen maar een goedkoop potje bellenblaas in zat. Dat was niet eerlijk. Wat ze ook deed, ze kon het gewoon niet goed doen. Wat moest ze doen? Die bellenblaas kopen, of alleen de schoenen? Had ze maar een handleiding, een of andere gebruiksaanwijzing waar duidelijk in stond wat een verantwoordelijke ouder in dit soort situaties deed. Ze stelde zich Georgie over twintig jaar voor, met enkelboeien in een stoel tegenover een psychiater in het Broze. *Nou, weet u, het begon allemaal met een potje bellenblaas...*

In het gangpad zei Georgie iets, en een zwaardere mannenstem antwoordde. Er ging een alarmbelletje in het hoofd van Rose af.

Ze boog zich opzij en gluurde om het schap heen. Er stond een man tegen de jongens te praten. Ze zette de bellenblaas neer en beende naar hen toe.

Hij stond met zijn rug naar haar toe; een brede, gespierde rug onder een verwassen groen T-shirt dat strakgespannen zat over de schouders en los bij het middel. Zijn spijkerbroek had ook betere tijden gekend: hij was oud, versleten, grijs van het vuil dat permanent tussen de vezels zat. Zijn haar was donker en vrij lang, viel tot net boven zijn schouders.

Hij was geen Grenzer uit deze buurt, en Jack zou het hebben geroeken als hij net van de Grens of het Zonderling kwam. Magie werkte hier niet, maar Jacks reukvermogen bleef ook hier bovengemiddeld, en mensen met magie in hun bloed hadden een specifieke geur om zich heen hangen. Zij rook die niet, maar Jack hield vol dat ze naar pastei roken, wat dat ook betekende. En hij had het strikte bevel ge-

kregen om het haar ogenblikkelijk te vertellen wanneer ze een onbekende, naar pastei ruikende persoon in het Broze tegenkwamen.

Toen ze dichterbij kwam, hoorde ze de stem van de man. ‘...ja, maar zijn armen bewegen niet. Hij blijft altijd zo staan. Je kunt hem niet laten vechten.’

Hij klonk niet als een kinderlokker, maar kinderlokkers klonken nooit als kinderlokkers. Ze klonken als brave, naar de kerk gaande, aardige burenen. En ze waren heel goed met kinderen.

Georgie zag haar aankomen. ‘Rose, hij houdt ook van actiefiguren!’

‘O ja?’ zei ze. Als dit de Grens was geweest en ze het vermogen had gehad om haar krachten om te zetten in een klimaateffect, zou ze met haar stem alles binnen een omtrek van twintig meter hebben laten bevriezen. ‘En hangt hij ook vaker rond op speelgoedafdelingen om met kleine jongens te praten?’

De man draaide zich om. Hij leek achter in de twintig. Hij was knap, met een vierkante kin en hoge jukbeenderen, en er zat geen babyvet meer op zijn gezicht. Zijn wangen waren hol, zijn neus smal en fraai gevormd.

Rose bekeek zijn diepliggende, lichtbruine ogen. Die ogen stelden haar gerust: ze waren eerlijk en direct. Geen kinderlokker, besloot ze. Waarschijnlijk was hij alleen maar een aardige vent die met de kinderen kletste op de speelgoedafdeling.

Hij pakte een piratenfiguur van de bovenste plank. ‘Kijk, deze beweegt wel. Je kunt hem in verschillende standen zetten.’ Hij gaf de speelgoedfiguur aan Georgie, en de jongens bogen zich eroverheen. ‘Sorry,’ zei hij tegen haar. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Ik was niet geschrokken.’ Rose zei het wat minder dreigend.

‘Mijn fout.’ Hij draaide zich weer om naar het speelgoed.

Ze bleef naast hem staan en voelde zich een beetje opgelaten. ‘Koop je iets voor jezelf of voor je zoon?’ vroeg ze om maar iets te zeggen.

‘Voor mezelf.’

‘Aha. Ben je een verzamelaar? Zo’n type dat nooit iets uit de doos haalt?’ *O, dat is een goeie*, dacht ze. *In plaats van dit gesprek op een iets*

normalere toon te beëindigen, stel je de vreemdeling nog meer vragen en beledig je hem en passant ook nog even.

Hij keek haar aan. ‘Nee. Ik haal ze eruit en speel ermee. Ik speel grote veldslagen na. En ik verdeel ze in gewichtsklassen.’ Er lag een licht uitdagende klank in zijn stem.

‘Heb je veel actiefiguren?’ vroeg Georgie.

‘Vier dozen vol.’

Wrijf het maar in, dacht Rose met plotseling venijn, maar ze riep zichzelf meteen tot de orde. Die man kon niet weten dat zij zich geen speelgoed voor de jongens kon veroorloven. Hij beantwoordde gewoon een vraag. Ze moest een einde maken aan dit gesprek, die stomme schoenen kopen en naar huis.

‘Ik heb eindeloos zitten wachten tot ze een goeie Conan-figuur maakten, maar dat deden ze niet,’ vertelde de man. ‘Uiteindelijk heb ik het maar opgegeven. Vandaag hoopte ik op Green Arrow, maar ze verkopen hem nergens.’

‘Welke?’

Hij keek haar argwanend aan. ‘Hard Traveling Heroes.’

Rose knikte. Met twee kleine broertjes was ze een expert in actiefiguren. ‘Van DC Direct? Bij Parallel Universe verderop in de straat verkopen ze hem wel, maar daar kost hij dertig dollar.’ Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan omdat ze dat zomaar had gezegd.

Zijn ogen werden groot. ‘Kun je me vertellen waar dat precies is?’

‘We lopen wel met je mee,’ bood Georgie aan.

Rose keek kwaad naar hem.

‘We mogen hem toch wel de strips laten zien, hè, Rose?’ Jacks ogen waren enorm groot. ‘Alsjeblieft?’

Rose moest zich inhouden om niet met haar tanden te knarsen.

‘Geef niet,’ zei de man. ‘Ik vind het zelf wel. Bedankt voor de tip.’ Hij keek naar haar alsof ze gestoord was.

‘Nee hoor, we wijzen je wel even de weg,’ hoorde Rose zichzelf zeggen. ‘Het is verderop in de straat, maar het is lastig uit te leggen. Kom mee, jongens.’

Vijf minuten later liepen ze met z'n vieren over de stoep langs de Wal-Mart.

‘Nogmaals bedankt,’ zei de man. ‘Ik ben William.’

‘Rose,’ zei ze, en daar liet ze het bij.

De jongens leken dol op William. Vooral Jack was gefascineerd. Dat was logisch. Hij was te jong om zich hun vader te herinneren, en geen van hun mannelijke familieleden kwam ooit lang genoeg op bezoek om indruk te maken. Als eenzame knul die in de steek was gelaten door zijn vader toen die achter een of andere niet-bestaande schat aan was gegaan, had Jack wanhopig behoefte aan mannelijke aandacht.

‘Ik heb nieuwe schoenen,’ vertelde Jack.

William bleef staan en keek naar zijn schoenen. ‘Cool.’

Jack glimlachte. Het was een klein, aarzelend glimlachje. Hij glimlachte niet vaak. Als Rose’ vader hier nu was geweest, zou ze hem met één stomp tegen de grond hebben geslagen.

Georgie haalde diep adem. Het was duidelijk dat hij zich qua coolheid niet wilde laten aftroeven; ze kon de radertjes bijna zien draaien in zijn blonde hoofd. Ze had die stomme bellenblaas voor hem moeten kopen, zodat hij in elk geval ook had kunnen zeggen dat hij iets nieuws had.

Georgie knipperde een paar keer met zijn ogen, en uiteindelijk vertelde hij het enige beetje nieuws dat hij te melden had. ‘Ik heb op mijn kop gekregen omdat ik had geklikt.’

‘O ja?’ vroeg William.

Rose spande haar spieren. Als Georgie over zuigvogels begon, zou ze een of andere verklaring moeten verzinnen.

Maar Georgie knikte alleen. ‘Uh-huh.’

‘Dat was waarschijnlijk niet zo best.’

‘Nee.’

William keek even naar haar. ‘Geeft je zus je vaak huisarrest?’

‘Nee. Meestal doet ze dit.’ Georgie draaide met zijn ogen en mompelde in een perfecte imitatie van haar: ‘Waarom ik?’

William keek haar aan.

‘Hoe kom je erbij dat ik hun zus ben?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je ziet er te jong uit. Bovendien zouden niet veel kinderen hun moeder “Rose” noemen.’

Ze waren aan het eind van de stoep gekomen. Rose pakte de jongens bij de hand, en samen staken ze de straat over en liepen over het grasveld naar een pleintje. ‘Dus je komt hier niet vandaan?’

‘Nee. Ik ben een paar weken geleden hierheen verhuisd vanuit Florida,’ antwoordde William. ‘Er is hier wat meer werk te vinden.’

‘Wat doe je?’

‘Ik leg vloeren.’

Rose knikte. Deze omgeving was in ontwikkeling. Elke keer als ze langsreed, hadden bouwbedrijven weer een stuk van het bos weggehaald om ruimte te maken voor nieuwe woonwijken en winkelcentra. Een vloerenlegger kon hier goed geld verdienen. Geen wonder dat hij zich vier dozen vol speelgoed kon veroorloven.

Parallel Universe zat tussen een koffietent en een verzendkantoor van ups gepropt. Het was er opmerkelijk schoon en netjes voor een stripwinkel. In zijn vorige leven was Peter Padrake commodore Peter Padrake geweest, de gesel van de Bloedzee en getrouw kaper van Adrianglia, een land in het Zonderling. Tien jaar geleden was hij met pensioen gegaan en van het Zonderling naar het Broze overgestoken. Op de een of andere manier had hij zijn spaargeld weten om te zetten in legaal Amerikaans geld, en toen had hij Parallel Universe geopend. Peter runde zijn stripwinkel zoals hij zijn schip moest hebben bestierd: het was er altijd onberispelijk, de strips stonden gerangschikt op uitgever en titel en waren stuk voor stuk in helder plastic verpakt, allemaal met een duidelijke prijssticker erop. Die prijs stond vast. Peter had een bloedhekel aan afdingen.

Hij begroette haar met een zure blik. Rose wist dat het niet persoonlijk bedoeld was. Zij vertegenwoordigde problemen, en Peter had een nog grotere hekel aan problemen dan aan afdingen.

‘Hij staat hier.’ Georgie trok aan Williams mouw. ‘Hierheen.’

William volgde Georgie en Jack naar de achterkant van de winkel.

Rose glimlachte naar Peter; hij deed een standbeeld op Paaseiland na. Ze dwaalde bij zijn sturende blik vandaan, naar de achterkant van de winkel, kijkend naar de graphic novels tegen de muur. Ze was dol op strips. En ook op boeken. Ze waren haar venster naar het Broze en gaven haar de kans om te dromen.

Girl Genius... Rose wenste vaak dat ze net zo was als Agatha, die superwapens bouwde van een roestige vork, een stuk oude kauwgom en een eindje touw. Rose bekeek een graphic novel in een plastic hoesje. Twintig dollar... Nooit van z'n leven. Ze keek op en zag William staan. Hij luisterde terwijl Georgie een beschrijving van de actiefiguur voorlas van de doos. Hij zag er niet slecht uit, bedacht ze. En hij leek geduldig. De meeste mannen zouden Georgie inmiddels al hebben afgeschud. Misschien was hij toch een kinderlokker.

Maar dat was een gestoord idee. Waarom moest elke man die een beetje aandacht besteedde aan twee kleine jongens die overduidelijk smachtten naar mannelijk gezelschap, automatisch een of andere crimineel zijn?

William glimlachte naar haar. Rose glimlachte behoedzaam terug. Er klopte iets niet helemaal aan William, maar ze kon er de vinger niet op leggen. Het werd tijd dat ze haar broertjes optrommelde en naar huis ging.

Rose liep om een vitrinekastje heen en botste bijna tegen Jack. Hij stond doodstil in het gangpad, met zijn knieën iets gebogen, amper ademend en met zijn blik gericht op een rij boeken. Hij zag eruit als een kat die op een prooi loert. Ze volgde zijn blik en zag een felgekleurd stripboek staan. Geen gewoon stripboek, maar een dikker, kleiner mangaboekje. Op de kaft stonden een tienermeisje in een matrozenpakje en een witharige jongen in een rode kimono. De titel stond er in grote rode letters boven: *InuYasha*.

Rose pakte het boekje van de plank. Jacks ogen volgden het. 'Wat?' vroeg ze.

'Kattenoren,' fluisterde hij. 'Hij heeft kattenoren.'

Rose bekeek de kaft en zag donzige driehoekige oren in de witte

manen van de jongen. Ze draaide het boekje om. 'Hier staat dat hij half man, half honddemon is. Het zijn dus geen kattenoren.'

Rose kon aan de wanhopige uitdrukking op zijn gezicht zien dat hem dat niet kon schelen.

Ze keek naar Peter. 'Heb je nu ook al manga?'

Achter de toonbank haalde Peter zijn schouders op. 'Het zijn tweedehandsjes. Een vent kwam ermee aanzetten. Ik verkoop ze als set, drie voor een tientje. Als ze goed verkopen, bestel ik misschien wel wat nieuwe exemplaren.'

'Alsjeblieft,' fluisterde Jack met enorm grote ogen.

'Absoluut niet. Jij hebt schoenen. Georgie heeft helemaal niks gekregen.'

'Mag ik hem dan?' Georgie dook uit het niets naast haar op.

'Nee.' Ze zou er misschien drie dollar voor kunnen uitgeven, maar geen tien, en ze kon aan Peters gezicht zien dat hij niet van plan was de set van drie op te splitsen.

'Ik koop ze wel voor de jongens,' bood William aan.

'Nee!' Rose deed een pas achteruit. Ze waren arm, maar geen bedelaars.

'Nee, echt, ik heb jullie hierheen gesleept om me deze winkel te wijzen. Ik neem toch al die Green Arrow mee; tien dollar extra maakt geen verschil.' Hij keek even naar Peter. 'Ik betaal deze.'

'Absoluut niet.' Rose legde staal in haar stem.

'Rose, alsjeblieft...' begon Georgie op een zangerige jammertoon. Ze kapte hem af. 'Je bent een Drayton. Wij bedelen niet.'

Hij liet met een klap zijn mond dichtvallen.

'Los het op en verspil mijn tijd niet langer,' zei Peter.

William keek naar hem. Het was een starende blik die Peter als een dolk vastpinde.

De blik was niet eens op Rose gericht, maar toch werd ze bevangen door de neiging om achteruit te deinzen en te vertrekken.

Peter Padrake liet zijn hand naar de la zakken waar hij zijn pistool bewaarde en stond heel stil.

Rose pakte de boekjes en legde ze op de toonbank. 'Tien, zei je?'

‘Inclusief btw tien negenenzestig,’ antwoordde Peter, die zijn blik op William gericht hield.

Rose glimlachte. Ze had tien vijfenzeventig. Benzinegeld. Rose pakte haar portemonnee, haalde de zacht geworden dollarbiljetten en drie kwartjes eruit, gaf ze aan Peter en kreeg haar wisselgeld. Nog steeds met dezelfde glimlach op haar gezicht overhandigde ze de boekjes aan de jongens en trok ze mee de winkel uit.

‘Rose, wacht.’ William volgde haar.

Gewoon doorlopen...

‘Rose!’

Ze draaide zich om en keek naar hem. ‘Ja?’

Hij liep naar haar toe. ‘Als ik niks had gezegd, had jij die boekjes niet gekocht. Laat me het goedmaken. Ga morgen met me uit eten. Ik trakteer.’

Ze knipperde met haar ogen.

‘Ik ken hier niemand,’ zei hij. ‘Ik ben het beu om in mijn eentje te eten. En ik voel me rot om die winkel.’

Rose aarzelde.

Hij boog zich een beetje naar voren om haar in de ogen te kijken. ‘Ik wil je echt graag nog een keer zien. Zeg ja.’

Het was een eeuwigheid geleden dat Rose op een date was geweest. Wat voor date dan ook. Vier jaar.

Morgen was het woensdag, de eerste schooldag. De jongens zouden daarna naar oma willen om haar er alles over te vertellen. Ze zou best uit eten kunnen. Maar William had iets wat haar afstootte. Hij was knap, en ze wilde hem aardig vinden, maar ze vond hem niet aardig. De manier waarop hij naar Peter had gestaard, was bijna roofdierachtig geweest. ‘Je bent niet mijn type.’

‘Hoe weet je dat nou? We hebben nog geen twintig woorden met elkaar gewisseld.’

Dat was waar. Ze wist niets van hem. Maar het was verstandiger om hem af te wijzen en zich terug te trekken achter haar afweerstenen. Zich te verstoppen. En samen met die gedachte roerde iets anders binnen in Rose zich, zoals die keer toen ze tien jaar oud was en

Sarah Walton haar voor het eerst de dochter van een hoer noemde. De koppigheid van de familie Drayton, dezelfde eigenschap die haar grootmoeder beroemd had gemaakt, stak de kop op. Nee, dacht ze. Ze zou zich voor niemand de rest van haar leven achter de afweerstenen verstoppen, verdomme.

Maar ze zou zich ook door niemand laten dwingen om iets te doen wat ze niet wilde. Dat zou net zo zwak zijn.

‘Je bent een aardige vent, William, maar ik kan echt niet. Morgen is de eerste schooldag, en dan moet ik thuis zijn.’

Hij keek haar nog een poosje aan. Toen hief hij verslagen zijn handen. ‘Oké. Misschien komen we elkaar nog eens tegen.’ Hij liet het klinken als een belofte.

‘Misschien,’ zei ze.

Lees verder in *Op de grens*

Eerste druk mei 2016

Oorspronkelijke titel *On the Edge*
Oorspronkelijke uitgever The Berkley Publishing Group,
part of the Penguin Group (USA) Inc.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency
Copyright © 2009 by Andrew Gordon and Ilona Gordon
Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Lia Belt
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagillustratie ©
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 261 3989 5
ISBN e-book 978 90 261 3990 1
NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.